

ikke med hvilken Ret —, jeg formoder, det er vort Programpunkt om en ny Matrikulering og Bonitering, det ærede Medlem sigtede til. Men det er jo ikke noget, der er opfundet af vort Parti, det er noget, som der endogsaa har været udarbejdet Forslag til i sin Tid af Landbokommissionen, og noget saadant vil sikkert nok komme frem en Gang i Tiden, thi det er min Overbevisning, at det, man her indfører, vil vise sig uholdbart. Det ærede Medlem kan saa til den Tid tænke paa Vindægget.

Det ærede Medlem spurgte, om jeg tilføjede Henvendelserne fra Sparekasserne, Grundejerforeningerne og Hypotekforeningerne nogen Betydning. Ja, selvfølgelig gør jeg det. Naar Bestyrelserne for disse Foreninger og Institutioner henvender sig til Rigsdagen, tillægger jeg disse Henvendelser Betydning, og jeg gør det i dette Tilfælde saa meget mere, som de netop har haft Øjet oppe for, hvad denne Beskatning kan føre til, hvad det ærede Medlem jo ikke synes at kunne se i Øjeblikket.

Jeg skal til sidst henvende et Par Ord — man gemmer jo altid det bedste til sidst — til det højtærede 3die tingvalgte Medlem (Ole Hansen), som bedrovede mig ved at holde den Tale, han holdt her i Dag. Jeg synes, det var en saa fortrinlig Tale, det ærede Medlem holdt her i Tinget i 1922. Det ærede Medlem var den Gang imod at gennemføre Loven, det ærede Medlem kunde nok tænke sig, at der blev gjort et Forsøg, men Loven af 1922 vilde det ærede Medlem ikke være med til, og han stemte da ogsaa imod den. Loven har jo nu virket som et Forsøg, sagde det ærede Medlem, og hvorledes har Virkningerne været? Ja, sagde det ærede Medlem, der har ikke været nogen særlig Utilfredshed med den Statsbeskatning, der den Gang blev indført. Nej, ligesom man, den Gang den blev indført, var aldeles klar over, at den ikke vilde give nogen Forskydning, har Skatteyderne ikke mærket den ubetydelige Forskydning, og derfor er der ikke blevet nogen Utilfredshed med den. Derimod havde det ærede Medlem hørt, at nu var der Utilfredshed med Ejendomsskylden, og den var tiltagende. Det er i og for sig mærkeligt nok, at nu har man haft Ejendomsskyld gennem 20 Aar, og det er egentlig først i de senere Aar, man er begyndt at tale om Utilfredshed dermed. Men dette, at der ikke var nogen særlig Utilfredshed med den Statsbeskatning, som ikke medførte nogen nævneværdig pekuniær Forandring, og dette, at der paa forskellige Møder var fremkommet Udtryk for Utilfredshed med Ejendoms-

skylden, dette er altsaa Motivet til, at det ærede Medlem har kunnet beslutte sig til at stemme for det foreliggende Lovforslag. Men det, der kommer bagefter, vil jo faa anderledes Betydning; og saa kan det nok være, at man i Fremtiden kommer til at notere en ganske anden Utilfredshed end den, man i disse Dage har søgt at bringe til Veje ved Udtalelser fra et eller andet Husmandsmøde, hvor der var 50 eller 100 Mennesker til Stede. Jeg tror, man kan sige, at den Begejstring for det foreliggende Lovforslag, der er udtalt herigennem, kan kaldes moderat.

Hans Nielsen: Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti rettede et Spørgsmaal til mig i Anledning af min Udtalelse om de Jorder, som drives daarligt. Det ærede Medlem spurgte mig: Hvad er det for Ejendomme, der ikke bliver benyttet? Jeg tror ikke, jeg har udtalt, at der er Ejendomme, som slet ikke benyttes; men jeg har udtalt, ligesom det ærede Medlem sagde i Gaar, at der er Jorder, der bliver daarligt brugt, og at der er andre Jorder, der bruges godt. Det ærede Medlem sagde nemlig i Gaar: „Naar Skatten skal være lige for Jord, der drives godt, og for Jord, der drives daarligt, saa bliver den en Skat paa Fattigdom.“ Heroverfor anførte jeg, at der var ingen Fare ved den Fattigdom, der gav sig Udtryk derigennem, at en Mand kom til at raade over for megen Jord; en saadan Mand var i Stand til at komme af med sin Fattigdom ved at sælge af Jorden, medens den Mand, som i Virkeligheden var fattig, som ikke havde Jord at ty til i sin Fattigdom, vanskeligt vilde blive af med sin Fattigdom, og jeg tilføjede, at de Mennesker, der var kommet til at raade over saa megen Jord, at de ikke kunde udnytte den, havde jeg ikke megen Medynk med, thi det er en Samfundssag, at den danske Jord bliver udnyttet paa den bedste Maade. Og en saadan Mand kan ikke lignedes med den fattige Mand, som ikke har Jord.

Told behøver ikke at fordyre Varerne, siger det ærede Medlem — han nævnte ogsaa Beskyttelsestold. Det er i Almindelighed saaledes, at Told paalægges, fordi man vil beskytte en Produktion herhjemme, en Beskyttelse, der som Regel udnyttes saa godt, den kan, og saa kommer det forbrugende Publikum til at betale det, som Varen bliver fordyret.

Saa behøjede det ærede Medlem mig, at jeg havde sagt, at Jorden lige saa let kunde vurderes som hele Ejendommen. Det behøver det ærede Medlem ikke at be-